



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. VII. Tentatur Albertus, ut Religiosæ Vitæ nuntium remittat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

CAPUT VII.

*Tentatur Albertus, ut Religiosæ vitæ
nuntium remittat.*

HÆc honesta animi remissio rima
quædam fuit non animadversa,
per quam astutus insidiator captata occa-
sione nocturnis æque ac diurnis horis
quæsit, quî arcem illius animæ clancu-
lum subiens DEI Servum aggredi posset:
& fuit assultus adeò improvisus, tamquæ
versutus, ut is certam exinde sibi victo-
riam sponderit.

Fortè Albertus digressus è Recreatione
suam in Cellam se conferebat ea vexatus
cogitatione, quasi gravem contra Regu-
las, DEIque legem defectum admisisset:
dum ergo ea statim hora, & insequenti
nocte planè anxius de eodem emendan-
do cogitat, vocem intus in animo obmur-
murantem audit: *Quid agis miser? nulla
non die hîc deficis, & te oculos, aurèsque Di-
vinas elusurum existimas? Estne tibi ani-
mus perseverandi in actione aliqua infan-
tili, & tamen veniam consequi speras? Pue-*

ris se se oblectari permissum est, ad te, qui jam adultioris ætatis es, alia spectant exercitia: an non vides, quomodo irridearis, & subsanneris? ansam aliis, dum te irrident, DEUM offendendi præbes, & persuades tibi ex alterius damno proficere? Sed erras infelix homo, hæc omnia peccata tibi adscribuntur, à te enim eorundem oritur causa, quæ non desinet, nisi firmo decreto ab hisce pueris te separare statuas: At hoc quomodo in effectum deduces, quandoquidem cum ipsis vitam agis sub eodem Magistro, in eodem Monasterio, sub eadem disciplinâ, eademque vivendi ratione? Memento quietis in domo tuâ, ubi Domino tuo sine contradictione serviebas: & quis obsistet tibi, ne ad eâ perfruendum redeas? Quamdiu Professus non es, ad eum tibi nidum revolare licet, è quo prodisti: emendatione delentur errata: tuæ quoque dilectæ parenti solatium afferes, quam non sinè ingratitude notâ in sua senectute deseruisti: fortassis illa non conqueritur, non affligitur, quod te tuo suove damno perdiderit. Sed quid? fortè tuo metuis honori? an ignoras, pruden-

tis esse, subinde mutare consilium? Jephthe in
 voto suo perseverans peccati reum se fecit,
 David verò mutans consilium de Nabale tol-
 lendo è medio benedictionem promeruit;
 & hæc te non moveant exempla? Verùm si
 putas, gratius esse sacrificium, quod DEO de
 te ipso in Claustro fecisse præsumis, magno-
 perè falleris; dic obsecro, nunquid Christus
 pro unâ solùm animâ suam profudit sangui-
 nem? Nunquid pro te solo Cruci affixus, ac
 mortuus fuit, ut tuam duntaxat animam
 redimeret? Pro omnibus sanguinem fudit,
 pro omnibus crucifigi, ac mori voluit. Jam
 verò si studium operamque impendas pluri-
 bus in paradisum animabus perducendis,
 igitur non acceptius hoc tuum erit obsequi-
 um, quàm si tibi soli, & non aliis id impen-
 das? scilicet nimium tuis intentus commo-
 dis non alios, sed te solùm curas. Vide, si te
 in seculo in vita ascetica exerceres unius in-
 tegra civitatis oculis expositus, quot non tuo
 exemplo invitare, tuis consiliis sublevare,
 tua ope succurrere ad agendam pœnitentiam
 posses, ut te aliquando in paradisum subse-
 querentur, ubi caput millenarum aliquot

animarum existens majore gloria gradu donandus esses? Quid agis? Quid mente revolvis? Decerne aliquando generoso animo relinquere otium hujus vivorum sepulchri, atque regredere in mundi theatrum ad pugnandum cum feris, cum Cerebro illo tricipite: si primis annis quantâ cum gloriâ, tantâ quoque facilitate de illis triumphare cœpisti, nunc cum majore gratia abundas, integram de eisdem palmam reportabis: Charitas non querit quæ sua sunt, sed quæ JESU Christi: ista te non latent, & tamen tibi soli attendis, alterius vero salutem negligis: egregium scilicet Christi imitorem agis!

Virus hujus pessimæ suggestionis usque ad animæ DEI Servi medullam penetravit, à qua furiosè exagitatus miserè cruciabatur. Sed fidelis DEUS, qui è sublimi misericordiæ suæ Throno certamen suorum Athletarum aspiciens non permittit, ut supra vires illi suas tententur, pio quoque aspectu tentato subvenit Alberto, nec non Divinæ suæ gratiæ radiis collustrato dedit ipsi agnoscere, tentationem istam inferni partum esse, eique vi-

res

res ad eam superandam subministravit: quare formato Crucis signo se aggredientem tam generosè repressit, ut vivacissima Alberti fide superatus, & confusus ad capeffendam fugam coactus fuerit: *Facesse, inquit, perfide Adulator, si falsa est doctrina, quam tu è stygia haustam scholâ mendax Magister doces, fallacia etiam erunt argumenta, quibus mihi regressum è Jerosolymâ veritatis scholâ, ad Ægyptum errorum fecundissimam matrem persuadere conaris. Tibi Divinae aures erant occlusae, quando, etsi creatura tantum esses, voluisti tamen tuamet instigatus superbiâ Creatori tuo equalem te facere, mihi verò, ut cum parvulis ob eius amorem fiam parvulus, favente illius gratiâ stabunt apertae: joci sunt, non ludibria, quibus me juniores exercent, quorum simplicitate tu solum offenderis, sed quod ipsis convivam, quemadmodum id agrè fers, ita maximo mihi emolumento est, DEO q̄ meo gratissimum. In mundo, in quo paterni lares mei sunt siti, & ubi tu liberè circumvagaris, pax alia non est, nisi falsa, non alia securitas, quam quae innumeris involu-*

ta periculus est: hinc intra Claustri vallum
me concludam, in quo, qui tibi portam non
aperit, tuis ab insidiis securus delitescit:
parenti mea sunt alii adhuc liberi me magis
idonei ad ipsi succurrendum: præterquam
quod illa me nequaquam perdiderit in tali
nimirum loco constitutum, in quo majori ipsi
adjumento esse potero, unde & summopere se
bi gratulatur. Verum est, prudentis esse mu-
tare consilium, dummodo in melius non de-
terius mutet: idcirco David benedictionem
consecutus est, quod sententiam contra Na-
balem stultum & ebrium fulminatam me-
liore commutavit, Jephthe vero suâ constan-
tiâ peccavit, quoniam votum mactandæ pro-
sacrificio innocentis filiaë temerarium fuit.
Et hæc ipsa exempla stimulo mihi sunt, ut
meliora amplexus consilia, quale præsens est.
DEO meo in ista Religione ad extremum us-
que vitæ meæ spiritum famulari, & tunc so-
lummodo, si, quod absit, eius aliquando legem
infringam, mutare propositum & quidem
cum emendatione offensæ tanti Domini con-
veniente, constans in iis perseverem. posse
& tu o infelix ita facere? nempe solus ho-

mo hoc gaudet privilegio, mutare videlicet consilium, & DEI singularis est gratia, si in melius id mutet: sicuti tuæ opus est invidia, si deteriore commutet. Abundat Ecclesia hac etate operariis, qui non meas tantum, sed eorum omnium vices supplebunt, quotquot in claustris degunt, quæ sunt asyla mortuorum mundo, & sepulchra viventium in Christo, qui, cum pro omnibus hominibus Crucis ignominiam pertulerit, omnibus etiam nobis Cælum comparavit, vobis verò pœnas infernales auxit, & auget. An ignoras, rebellis DEO spiritus, Regno cælorum aptum non esse, retrò, positâ jam ad aratrum manu, respicientem? Hic itaque loci perseverabo non quidem otiosus, sed ut in hoc Claustro ceu quodam theatro, DEO, eiusq; Angelis spectatoribus tecum in arenam pugnaturus descendam: & cum verum sit, quòd charitas non sibi soli seruiat, post victorias ex te adjuvante Numine reportatas proximorum salutem promovende ad tuam confusionem, DEI verò majorem gloriam unice invigilabo.

Hac pius ac victoriosus Christi miles

D 5

Al-

Albertus victoriâ confirmatus omne studium in id contulit, ut se ritè ad solemnem votorum Professionem præpararet. Vidisset tunc verum quendam Abrahamum ad Divinarum inspirationum vocem egressum *de terra sua, & de cognatione sua, & de domo Patris sui*, inque terram promissam sacram videlicet Religionem ingressum, unòque quasi momento matrem, cognatos, res omnes, ipsùmque mundum suâ è memoriâ expunxisse, ut eodignum fieret receptaculum DEI, maximorumque beneficiorum ab eius benignissima liberalitate perceptorum, quorum cum nullo non die suaviter meminisset, totus in lacrymas solvebatur.

Cùm itaque isthoc apparatus præclarissimo sui finem tirocinii attigisset, ab Abbate, prout Religionis fert consuetudo, ad solemnem invitatus Professionem, dici non potest, quanta cum animi demissione atque lætitia desideratam invitationem acceptârit: humiliavit se sub faciendæ Professionis magnitudine, & summo gaudio gestiebat, quòd desiderio-

rum

rum suorum metam consecuturus esset; humiliavit se coram tanta DEI Majestate, quæ sua vota recipere dignaretur; & summoperè lætatus est, considerando, quod dignus fuerit habitus, qui ad eorundem admitteretur Professionem; humiliavit se ob timorem propriæ fragilitatis in eo observando, quod promittebat, utpote quòd humanis tantùm viribus nixus illud exequi nequiret: sed & gavisus est ob spem in illum, qui robur ipsi Divinâ suâ gratiâ addebat; humiliavit se denique sub potente DEI manu, à qua ad suum regeretur beneplacitum, & mirâ perfusus est lætitia, quando vidit, quòd per Professionem vitam aliam puriorem, perfectiorem, nobiliorem, ac denique Angelicæ quàm humanæ longè similiorem attigerit.

CAPUT VIII.

*Ad servanda Vota solemnia se
disponit.*

Albertus mancipium JESU Christi factus, & indissolubili votorum so-
lem-